

Sargā godu no jaunām dienām

Vislabāk par jauniem varētu pateikt viņi paši, bet tiem jau nav laika. No vienas puses grūti atrast kādu patīkamu nodarbošanos, kam pielikt spēkus, bet no otras — tāda aizņemība, ka grūti atrauties, nav laika pat pānteresēties, ar ko nodarbojas vecāki un vecvecāki, kā sagādā līdzekļus, ko dara jaunā paaudze citur, kādas problēmas risina. Tādu ir lielākā daļa — pusaudži, kuri par savām

universitātēm uzskata ielu, pagalmus un pastāvīgi konfliktē ar pieaugušajiem, bērnu istabu un milicijas darbiniekiem. Un tas ir ļoti sāpīgi.

Ir veca un dzīvā pārbaudīta paruna, ka cilvēku satiekot, skatās uz viņa drēbēm, bet pavaddot — uz to, ko prātīgu viņš pateicis. Ko var sacīt par tādu, kurš katra teikuma galā un arī pa vidu cenšas iestarpināt pa svešvārdam, ko populārā litera-

tūrā aizstāj ar daudzpunktēm? Iet barinē puīšu, aizrautīgi stāsta par piedzīvojumiem un viņa runa tā piebārstīta ar sulīgiem vārdiem, ka grūti pateikt, kādā valodā viņi runā.

Lai šoreiz paliek skolas, jaunatnes organizācijas, ko vainojam tādos gadījumos, bet ielu jau nepārmācīsi. Bet vai pats jauneklis, kuram uz virslūpas bagātīgi sadīgušas ūsniņas, vai jaunie modernās melnajās zeķēs ar azūru ro-

tājumu paši arī apzinās, cik drausmīgi tas izklausās no malas. Agrāk, pirms trolejbusu un automobiļu ēras to visu sauca par važonu žargonu — vai tad par tādām nu kļuvusi visa skolas jaunatne? Un kāpēc gan cilvēks pats sevi neapjauš veidot kultūru. Mēs runājam par pārbūvi, par jaunām ievirzēm, par gatavošanos dzīvot un strādāt nākotnes sabiedriskajā iekārtā, bet nepamanām, ka arī katram

pašam sevi jāizdara pārkārtošanās. Un sevišķi jaunajam.

Lai slavēts ir tas cilvēks, kurš pirmais pateica: «Sargā godu no jaunības dienām». Tieši jaunībā cilvēks izraugās ceļu dzīvē, jaunībā viņš kā līdztiesīgu uzņem sabiedrību, sāk vērtēt un domāt, ko no tāda var sagaidīt, kādu uzdevumu viņš var veikt. Un katram taču gribas, lai laudis par mums saka labu, lai uz mums palaujas, lai uztic lielus uzdevumus. Varbūt jaunais cilvēks to visu izdarītu godam, bet viņa bravūra vieglprātīgi visam pārvelk svitru.

Rīt, 29. oktobrī, atzīmējam komjaunatnes dienu. Arī šī organizācija, kā viss mūsu dzīvē, ir lielu pārmaiņu virpulī. Vecais tiek lauzts un likts lietā kas jauns. Mēs atskatāmies uz jaunatnes organizāciju pieredzi pašu zemē, uz to, kā tās darbojas citur, aiz robežām. Dzird sūdzāties, ka komjaunatnē garlaicīgi. Var izveidot citu organizāciju, restaurēt kādu no agrākajām, bet ja tās biedri tāpat gaidīs «dāvanas no onkuļa» un paši lētas labā nepakustinās ne mazo pirkstīnu, tad nekā arī nebūs.

VINOTI LATVIJAI!

JAUNĀIS CELŠS

Agrofirmas „Sorkonais Oktobris“ laikrosts

Mācīties arī nekad nav par vēlu

Skiet, ko nu valrs mācīt arī mehānizēto zemnieku, kurš gadu desmitus ar zemi saimniecībā, vai speciālistu ar augstāko izglītību. Un tomēr apmācības un paraugdemonstrējumi, ko Latgales Lōpkopības izmēģinājumu saimniecībā

ATTELOS: agrofirmas un citi speciālisti aplūko ārzemju arklus; viens no tā korpusiem

Viļānos bija organizējis Latvijas Zemkopības institūts un ko vadīja tā pārstāvis — speciālists aršanā Arnolds Riekstiņš, parādīja, ka ir vēl ko aizgūt no citiem.

Dalībnieku īpašas uzmanības centrā bija pēc ASV patenta Čehoslovākijā ražotais piecu korpusu arklis. Tas pilnā komplektā ar skrūvjtipa vērstuvēm pilnīgi apvērš un piespiež

velēnu, ar irdinātājiem sagatavo augsni graudu sējai vienā pārbraucienā. Tas nu būtu pašā laikā saimniecībām, kur tūlīt pēc aršanas nevar nodrošināt augsnes pirmssējas kultivēšanu un līdz ar to nokavē darbu izpildes labākos terminus.

Semināra dalībnieki vēlreiz precizēja taktikas jautājumus kvalitatīvas aršanas nodrošināšanā

darbs grupveidā, mazākas jaudas traktoru norīkošana stūru, pie stabiem un citu grūtāk pieejamu vietu uzaršanai, optimālā dziļuma ievērošana, slāņa vienmērīguma un labas apvēršanas nodrošināšana, taisnas aramsloksnes u. c. Tika apskatītas arī dažas īpatnības darba samaksas diferencēšanā, kurās mērķis — veicināt kvalitāti

Galvenais rudens darbs

Kad raža ir novākta, saimniecības mehanizatoru rūpju lokā tenāk tehnikas remonts, bet uz tīrumiem — zemes aparšana, lai pavasarī varētu sekmīgi veikt citus darbus.

Saimniecībā lielākās platības jau apartas, līdz 1. novembrim jātiek galā ar visiem plānotajiem 1867 hektāriem. Kāda tam garantija? Līdz 25. oktobrim atlikusi daļa bi-

ja nepilnā trīs simti hektāru. Abos ražošanas iecirkņos strādāja desmit un vairāk arāji. Tātad, katram šīs nedēļas laikā bija jāapvērš pa kādiem 30 hektāriem.

Juris KAUSA

Efektīvās palīgozāres

Kolhozs «Lenina karogs» nav slihta saimniecība Rēzeknes rajona (attēlā pa kreisi — tās priekšsēdētājs Vladislavs Kubekis). Attīstot savu pamatražošanu, te liela uzmanība pievērsta palīgozārēm, pēc kurām ir liela vajadzība laukos un kurām tādējādi ir liela loma. Ne daudz par tām.

(Turpinājums 2. lpp.)

Problēmas uzrādītas precīzi

20. OKTOBRI notika agrofirmas šoferu kolektīva sapulce. Viens no tās mērķiem — izvirzīt tautas deputātu kandidātus 10. decembra vēlēšanām. Ar balsu vairākumu par deputātu kandidātu rajona padomes vēlēšanām izvirzīts autotransporta dienesta priekšnieks Leonīds Sorokins — enerģisks, progresīvi domājošs un savu padoto vajadzības labi izprotošs cilvēks.

Vienlaikus tā bija arī arodbiedrības sanāksme. Agrofirmas arodkomitejas priekšsēdētāja Tatjana Gro-

mova ierosināja ar nākamā darba cēlienu izveidot kolhoza arodkomiteju ar ceha komitejas tiesībām. Autovadītāji atbalstīja priekšlikumu par tās priekšsēdētāju ieteikt dispečeri Jevstoliju Ivanovu. Agrofirmas arodkomitejā par savu pārstāvi viņi vēlējas redzēt Mihailu Djubinu. Par sabiedrisko darba drošības inspektoru ievēlēja Aleksandru Poplavski, bet par šoferu arodrupas priekšsēdētāju — Adolfu Radziviloviču.

Sapulcēs trešā daļa bija veltīta šoferu darba un tā

apmaksas dažādu problēmu risināšanai. Uz daudzajām pretenzijām atbildēja agrofirmas ģenerāldirektora vietnieks finansu jautājumos Anatolijs Sabanskis. Līdzās pavisam vienkārši atrisināmiem jautājumiem (tādiem kā 2 spectēri gadā fermu sanitārtehnikiem) bija arī šķietami sarežģītāki (komandējumu apliecināšanas tāliem reisiem, kuros vienas dienas laikā šoferi spiesti krietni pārsniegt darba laika normu) un arī tādi, kas prasa kapitālu pārkārtošanos.

M. GEKISA

PIEMINESIM SAVUS AIZGAJEJUS

EFEKTĪVAS PALĪGOZĀRES

«PASACINA» BRAUC CIEMOS...

2. lappuse

JANA UNDAŠ AKVAREĻI

BALSIS NO TĀLIENES

REDZEJUMS

3. lappuse

BALKĀNU IESPAIDI

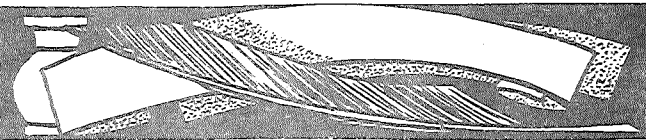
JAUNĀS GRAMATAS

LIETĪSKO DARIJUMU KLUBS

4. lappuse

JAUNRADES

LAPPUSĪTE

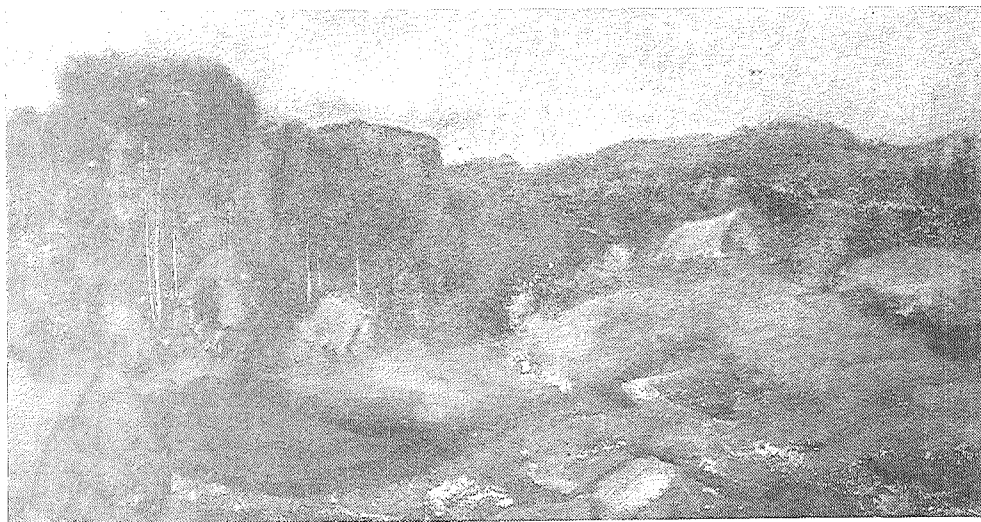

Jāņa Undas akvareļi

«...Keramik und Aquarellen aus der Region Latgale wird über Jahrzehnte gewachsene künstlerisches Handwerk vorgezeigt, das die naturverbundene Kraft die spielerische Freunde im Umgang mit einem leicht formbaren Material und das über Generationen gewachsene Können dokumentiert» — sie wärde pieder Brēmnes Izziņas, zinātnes un mākslas senatoram Horstam Verneram Franke, ar tiem viņš sveica Latvijas Keramikas un akvareļu izstādi šajā slavenajā un senajā maksu pilsētā 1986. gada. «...Latgales reģiona Keramika un akvareļi pārstāv gadu desmitos izaugušos mākslinieciskos amatus, kas ar savu dabiski saistīto speku, ar rotājīgu prieku sakļaujoties ar gaišu tīrību bagātu materiālu un ar savu izaugsmi paaudzēs ir dokumentētas apceres.» Tie pilnā mērā attiecināmi uz vienu no šīs izstādes dalībniekiem Jāni Undu.

Viņš savā būtībā ir pedagogs, daudziem māksliniekiem palīdzējis pamanīt talanta dzirkstelīti, milzumu darba ielīcis mākslas veicināšanā Latgalē, bijis die Rezeknes lietišķās mākslas vidusskolas šūpuļa, veicis un veic daudzus sabiedriskus pienākumus savā pilsētā. Bet allaž pie pirmās izdevības viņš pamostas velniņš, kas liek nēmt rokās papīra loksni, samitrināt to, nolikt līdzās akvareļkrāsas. Jau ar pirmajiem vilcieniem parādās

iecienītās līnijas un toni. Tur top kārtējais tik daudz viņa akvareļos apdziedātās Latgales ainavas vaibsts. Varbūt tas noskatīts Rogovkas pusē, kur viņš strādāja par jauno zīmēšanas skolotāju, varbūt Rēzeknē, kur nodzīvoti trīs gadu desmiti.

Balsis no tāienes

Bagāts ir Latgales dzejnieku mantojums, bagāts mūsu laikabiedru devums, tas papildinās ar jauniem vārdiem. Rēzeknietis Eduards Kozlovskis (juniors), Rēzeknes tipogrāfijas vadītāja Eduarda Kozlovskā (pēc 1941. gada represijām viņam nebija lemts atgriezties Latvijā) dēls pievērsies agrāko gadu literātu darbības apzināšanai, izpētei, kārtu izlasi, lai arī pensijas gados, bet lielu palīdzību sniedz novadpētniecības muzejam, Dekšāru, Dricēnu un citu skolu kolektīviem. Sniedzam dažus dzejoļus no viņa izlases.

M. ANDZANE

Kai svece vērs Dīvmotes oltora,
Tāi muna dzelzeiba pleivoj.
Kai līsmē vērs dzimtines oltora
Par tautu, kas Latvijā, dzelvo.

Kai lopu, nūrautu nu kūka,
Pa tukšim klajumim vējs māni prūm
nas,
Par toļumim un svešumim, kas mūka,
Par sovu dzimtini, kas izdzēs atmiņas.

Ar sopem dīmērkstu kai malnym
tryudim lopas,
Lai mīru atrostu, pi zemēs jopīplyuk,
Pi soltas, siapnas, svešas zemes kopa
Un tīma dzeivu sirdi joaprūk.
ASV

O. RŪPAINŠ

MORAS ZEME

Kai senā mīlā posokā, kai sapnī dūmas
moldos,
Kod tāva pļovos pīnines un smylgas
kojas gļosta,
Kod smaržoj boltais obulenš, dyuc bites
soldos,
Un kotra eža, stīdzeņa par bārnu dīnom
stosta.

Kai senču acīs osoras mīrdz azarī te zyļu.
Kur poša saule spūgulojas, zalta motus
pynūt.
Pori vilņu čalūnei šalc bērzes, dryumi
syly
Ap zalta dryvom, pakolnim kai zaļu krūni
pynūt.
Bet kolngolā pi krystcelim, zam syunom
klotu jumta
Stov vacāis krysts, veits valnukim
ap Pestētoja tālu.
Daudz osorom ir laistētas šos skaļstos
puču rūtas,
Te daudzas dzīsmes dzīdotas ar pazemeību
žālu.

Un kod, nu boltom bazneicom pļyust
zvonu skanaš maīgas,
Tod ļaudim sastrodots rūkas dorbā rymst;
Nu sejom izzyud sopju vaibsts kai āna,
tīmsa baīga
Un, Moras zeme pīteiceibas svātīlaimeībā
grymst.

ALEKSIJS RUBULIS

Gājēji

Ikkatram
ar dzimšanas brīdī,
jānes artava Tēvam uz mājām.
Retreti celā zied rozes un neļķes,
visbiežāk gan rēgojas cīņi un peļķes;
uz krustceļiem
pārbleži
ceļrāžu nav,
un vietumis pat sniega kupenas blāv.
Dažs varenī dražas pa gaisu
ar sēnalu maīsu,
kamēr citi savus dārgumus nes
kājām
ar sviedrītem un mokām.
Ir arī tādi,
kas uz vietas stāv
un izniekā mūža sprīdī
ar tukšām un traipītām rokām.
Tiem nebija pagātnes
un nebūs nākotnes.
«Gaišma» 1/86

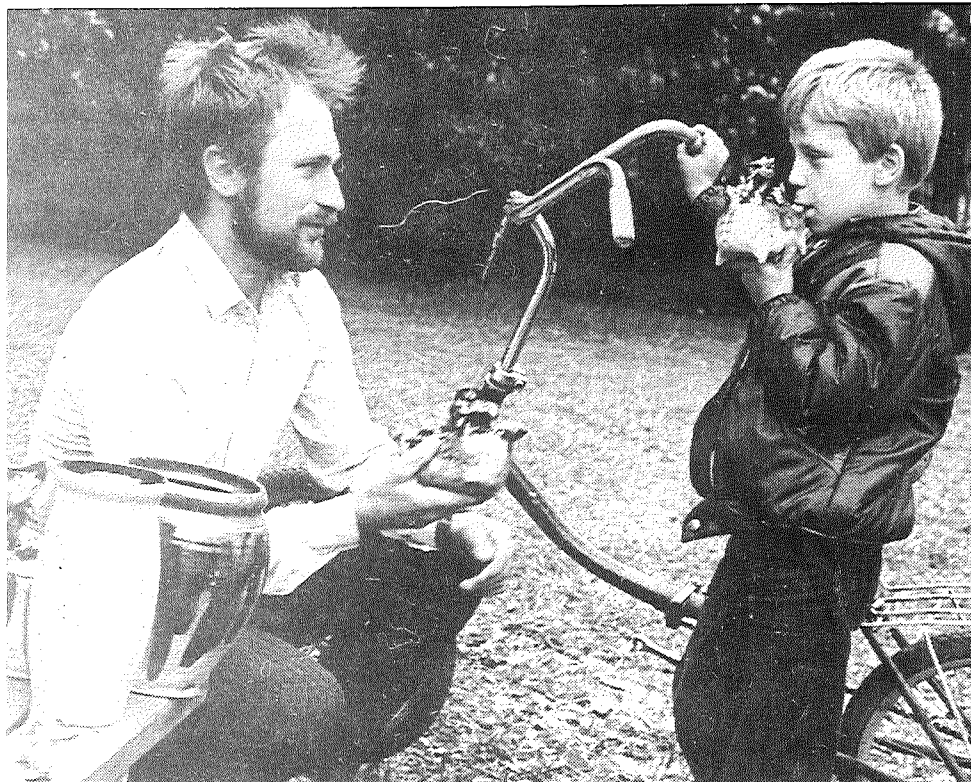
Manam vectēvam Viktoram Rubulim bija trīs brāļi, divi gājuši bojā kara laikā, bet jaunākais Aleksis aizvests uz Vāciju. Pēc kara vectēvs meklēja brāļi, bet izdevās noskaidrot vien to, ka dzīvo kaut kur Amerikas Savienotajās Valstīs, ir profesors. Tagad manam vectēvam jau 75 gadi un bija zudusi cerība atrast brāļi. Un te nejauši mūsu rokās nonāca agrofirmas laikraksts «Jaunais Ceļš» ar prof. Alekša Rubuļa raksta fragmentu. Esam gandrīz pilnīgi pārliecināti, ka viņš ir tas, ko meklējam.

Inga RENČE,
Rīgā

ANTIS LICUJANIS

Redzējums

Katra pilsētā un ciemā
Ir sava nogrimusi pils.
Tur karalmeiņa, skumju
vaīgu,
Joprojām gaida celāju.

Ir manā aplēpta tur liēla
Un gaida atradēju,
Tā karalmeiņa —
sīrdsapzīna,
Un gara mantas —
pilnī podi

Kas uzdrīkstēsies modināt.
Kas bagāts vēlas kļūt?
Mums katram tādām būt
Lūk, rīts jau aust, rīts.
Un blāzmas šķēpi tumsu
dur.

To spēš, to varēs, izdarīs.
Kas pats ir šķīsts.
Viņš nāks un pili augšā
ceļš.

Vai viens? Vai viens?
Ar citiem kopā stipriem. —
Tur vienam nav ko iesākt.
Tur viens ir sīks un mazs.
Tur visus gaida talkā,
Tur visiem darba gāna.
Kad celstes pils un
karalmeiņa.

Būs aplaimoti visi,
Kam drosme bija.
Kam bija spars.

KRĀSLAVAS KERAMIĶI

Aizvien platākus solus sa un Valdis Pauliņš, ie-
sava jaunradē sper Krās-
lavas keramīki Daiga Lap-
gūst cienītājus. Viņi ir
jauni un dzīvespriecīgi.

tādi ir arī viņu darbi.

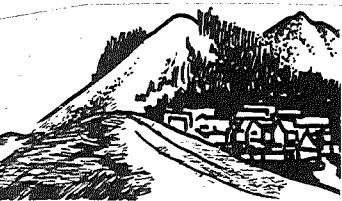
A. GONCAROVA

foto

Jaunais Ceļš

1988. gada 28. oktobri

Balkānu iespaidi

S. KUZNECOVS

PAR AUTORU:

Strādā Daugavpils Pedagoģiskajā institūtā kopš 1985. gada. Pirms tam bija vēstures skolotājs vidusskolā. Institūtā lasa PSRS vēstures kursu (sociālisma periods), Āzijas un Āfrikas valstu vēsturi. Pašlaik vāc materiālus zinātniskajam darbam, specializējoties 20. — 30. gadu Latgales vēsturē.

1989. gada augustā kopā ar draugu apmeklēja Bulgāriju.

30 gadus vecs, precējies, divi bērni.

Un tā — mēs braucam. Pirmoreiz braucam uz ārzemē — ne grupas sastāvā, bet paši par sevi, pie ilggadējiem paziņām no Bulgārijas, ar kuriem sarakstījāmies. Braucam, pateicoties pārbrūvei. Uzreiz piebīdīšu: tam, ko mēs ieraudzījām ceļā un tur, Balkānos, ir dziļi subjektīvs raksturs. Tieši tāpēc mēs arī gribam visu aprakstīt maksimāli patiesi, saucot lietas savos īstajos vārdos.

CAURI RUMANIJAI

Ko gan mēs īsti zinām par šīs valsts šodien, valsts, kurā jau daudzus gadus pastāv Čaušesku ģimenes diktatūra, bet cilvēka nacionālo minoritāšu tiesību pārkāpšana kļuvusi par sistēmu? Ko mēs zinām par valsti, kuras vādība savā laikā politisko ambīciju apmierināšanai centās realizēt superindustrializāciju, nerēķinoties ar realitātiem un acīm redzami aizmirsusi mūsu zemes ne tik senās pagātnes rūgtās mācības? Kaut gan naivi pagaidām būtu meklēt par to sīku informāciju mūsu centrālajā presē.

Ko var saskatīt caur strauji traucoša ātrvilkļa logu? Vienīgā pusstundu ilgā pieturā bija tikai galvaspilsētā — Bukarestē.

Ja var ticēt oficiāliem

paziņojumiem, tad Rumānija ir pirmā un pagaidām vienīgā no sociālisma valstīm, kas ir likvidējusi savus nesen vēl iespaidīgos (vairāk nekā 10 miljardi dolāru) ārējos parādus. Bet par kādu cenu? Skiet, ka pat tas nedaudzais, ko mums izdevās te ieraudzīt, apstiprina tās ziņas, kuras par Rumāniju esam ieguvuši pēdējā laikā.

Braucam pa Moldovas centru, galvenokārt caur galvenajiem valsts agrārājiem rajoniem. Karsti, puteklains, viss tīrs vieglā dūmakā. Jūtams, ka augļiem nepietiek valgmes. Laiku pa laiku parādās apūdeņošanas ierīces un oriģināli ūdenstorni, kas atgādina magonu galviņas un ļoti līdzinās Berlīnes televīzijas centra tornim. Dzelzceļa abās pusēs gandrīz līdz horizontam stiepjas kukurūzas lauki. Visa ceļa garumā neredzējām nekādas citas kultūras. Starp citu, Rumānija izsenis bijusi slavēta ar augstām kukurūzas ražām. Ievērojams, ka novākšana vairākums nodarbināto bija sievietes. Dzelzceļa stacijās gar platformām paceļas rūtaini torni, kas līdz pašai augšai pildīti ar lielām, zeltainām vālitēm. Tukšie lauki kā izlaizīti, tik rūpīgi viss tiek novākts.

Un, jādodomā, ne aiz labas dzīves. Kukurūza vēl jo-projām ir galvenais iedzīvotāju uztura līdzeklis. Visi pārējie produkti ir stingri normēti un tos var saņemt tikai uz kartītēm.

Cilvēki pat pilsētās ģērbušies diezgan vienkārši, lai neteiktu — nabadzīgi. Vispopulārākais transporta līdzeklis, cik varēja spriest, ir velosipēds. Kā vilcēj spēks tiek izmantoti daudzi dzīvnieki. Zīmīgi, ka valstī gandrīz nav ārzemju marķu mašīnu — visur redz tikai vietējos automobiļus «Dačia» (Dacia), ko ražo Rumānijā, un kravas auto «Roman».

Gandrīz katrā vairāk vai mazāk apdzīvotā vietā — pareizticīgo baznīcas, kas mazliet atgādina gruzīnu baznīcas. Pie individuālajām mājām pilsētās gandrīz nav puķu dobiņu un sakņu dārzu. Visur jūtams kaut kāds nolaistības, neapkoņības zīmogs. Uz zemo, nelielo, ar kārnīniem klāto tradicionālo rumāņu celtnu fona pacelas mūsdienīgāku ēku kvartāli. Tiesa, to arhitektūra nav pārāk oriģināla. Uz katru luma rēģoļas antenu mežs. Taču diezin vai rumāņi var atlaisties sev tādu griezību kā skatīties televizoru kad ienāk prātā. Starp citu, uz robežas un citās vietās vakara un nakts stundās pārsteidza neaur-

redzama tumsa. Kāpēc gandrīz nav ugunu? Atbilde ir vienkārša — valstī tiek taupīts itin viss, elektroenerģijas patēriņš ierobežots līdz minimumam.

Vēl detaļa — stacijās ir milzum daudz karavīru. Nesen Rumānija paziņoja, ka tā par pieciem procentiem samazina savu armiju un aizsardzības izdevumus — turklāt pirmā starp Eiropas socialistiskajām valstīm. Solis, kuru var tikai apsveikt, taču to dik-tēja valsts ārkārtīgi smagais ekonomiskais stāvoklis.

Ļoti daudz lozungu, kas slavē Rumānijas Komunistisko partiju un Čaušesku.

...Bet tostarp vilcieni dodas uz dienvidiem pa valsts galveno dzelzceļa maģistrāli. Moldova un Valahija ir Rumānijas valsts vēsturiskais centrs. XVIII gadsimta beigās šī teritorija bija Suvorova komandētā krievu kara spēka galvenā kauju arēna pret daudzskaitlīgajiem turku spēkiem. Pie Rimnikas un Foksāniem izcīlās karavadonis izcīnīja spožas uzvaras (starp citu, viena no turienes apdzīvotajām vietām tā arī saucas — Generalisimuss Suvorovs), 1907. gadā tur notika lielā zemnieku sacelšanās, kuru līdz izmisumam bija novedusi nabadzība.

(Turpinājums sekos.)

Jaunas grāmatas

Krājumā «Planētas pulss-88», kas ir jau piecpadsmitais laidniens, republika ievērojami starptautisko notikumu komentētāji iepazīstina lasītāju ar svarīgākajiem notikumiem pasaulē 1988. gadā.

Sarkanās Armijas pirmā virspavēlnieka Jukuma Vācieša atmiņu grāmata «Latviešu strēlnieku vēsturiskā nozīme» divās daļās nāca klajā 1922. un 1924. gadā. Latvijas KP apgādā «Spartāks». Tas ir pirmais lielākais darbs latviešu strēlnieku vēsturē.

O. Eglītes «Ēnas purvā» ir dokumentāls apraksts par latviešu buržuāzijas militāri politiskajām avatūrām Lielā Tēviņas kara beigās posmā Vidzemē un Kurzemes «katlā».

Interesanti ir I. Akimuškinas plaši pazīstamie darbi par dzīvnieku pasauli. Grāmata «Dabas untumi» sniegti pierādījumi visdažādāko dzīvnieku unikālumaam.

Rakstnieks un publicists B. Rjabiniņš savu grāmatu «Uzticamais draugs» veltījis cilvēka vissenākajam un uzticamākajam draugam — sunim.

Seriļa «Zinātne laukiem» iznākusi M. Pētersones grāmata «Azāids lauku sētā». Autore iepazīstina ar dažādu pārtikas līdzekļu uzturvērtību un faktoriem, kuri to ietekmē. Apraksta, kā pareizi gatavojami ēdieni.

Seriļa «Laikmets un progress» iznākusi G. Nikiforoviča grāmata «Zāles pēc līdzības». Bioloģijas zinātnu doktora populāri zinātniskā grāmata veltīta jauna veida zālēm, kuru darbība imitē dabas bioregulatoru iedarbi.

Krājumā «Visu gadu dziesmas krāju» ievietotas Jaņu dziesmas no Zinātnu akadēmijas Valodas un literatūras institūta Folkloras daļas fondiem.

D. Zigmontes romāns «Zilais putns Idalgo» ir stāsts par vecāko klašu skolēnu raksturu veidošanos, par ideālu meklējumiem.

Prozaikis un publicists E. Hānbergs savā publicistiskajā romānā «Kartupeļu stāsti» turpina savu tēmu literatūrā — rāda mūsu republikas laukus mainībā.

Pazīstamā krievu padomju rakstnieka A. Salimova stāstu krājumā «Pēdējā atlanta atgriešanās» aplūkotas sarežģītas ekoloģiskās problēmas, ar kurām cilvēcei nākotnē var gādīties saskarsme. Autors sniedz oriģinālu koncepciju par legendārās Atlantidas bojāeju.

V. Tokarevas daiļradei raksturīgs psiholoģisms, smalks humors, situāciju paradoksalums. Stāstu krājuma «Talismsans» varoņus apvieno noliedzoša attieksme pret melnīgu patosu, kritiska nostāja pret vispāriņņemtajām morāles normām, kuras tiek pārvērtētas patiesu ideālu vārdi.

Mūsdienu čehu rakstnieka Z. Pluharža romāna «Sešos vakarā «Astorijs»» galvenais varonis ir čehu valodas skolotājs Františeks Krēma. Būdam principiāls un godīgs, viņš cenšas garīgi bagātināt savus audzēkņus.

Pasaulslavenā DĀR kirurga, sirds operāciju pioniera K. Bērnarda romānā «Nevēlamie», kas tapis sadarbībā ar profesionālo literātu Z. Stenderu, saviļņus profesionālās, politiskās un intīmas problēmas. Galvenā varoņa — kirurga van der Rita tēla iezīmētas autobiogrāfiskas līnijas.

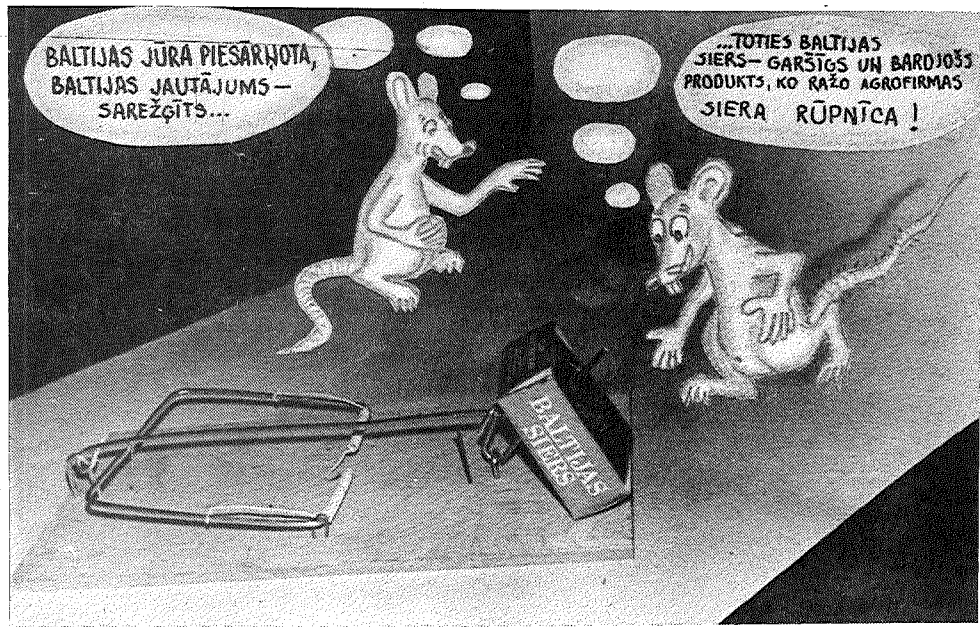
A. KRASNOPJOROVA,

Riebiņu bibliotēkas vadītāja

Redaktors A. RANCAN

Lietišķo darījumu klubs

Par Baltiju

Skumstam kopā ar Viktoru Pudānu, MAMUĻU izvadot baltajā smilšu kalniņā.

Agrofirma «Sarkanais Oktobris» — melloratoru kolektīvs

Agrofirma «Sarkanais Oktobris» kolektīvs izsaka līdzjūtību Viktoram Pudānam sakarā ar MĀTES nāvi.

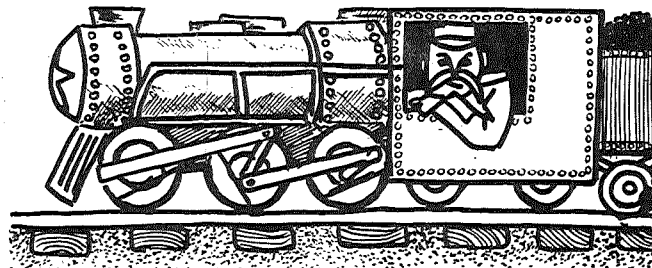
Tirgus cenas

(rubļos par kilogramu)

Rēzekne, Daugavpils	
Kartupeļi	0,50 0,50
Kāposti:	
svalgi	1,00 0,30
skābēti	1,00 1,00
Spoll	0,50 0,80
Burkāni	0,85 0,60
Tomāti	2,50 2,00
Kiploki	2,00 2,00
Āboli	0,40 0,40
Bumbļeri	2,00 2,50
Vinogas	— 2,00
Arbūzi	0,60 —
Melones	— 1,20
Dzērvenes	3,00 4,00
Biezpiens	1,00 2,00
Krējums	5,00 5,00
Olas	— 1,50
Cūkgaļa	5,00 4,50
Tēļa gaļa	— 5,00
Sivēni, 1 gab.	60,0 60,0
Medus	10,0 10,0
Ziedi	2,00 1,20

Gadatirgu karuselī

Sodiēn un rīt gadatirgī notiek Daugavpilī un Līvānos. No drošiem avotiem zināms, ka tiem gatavojušās gan rajonu saimniecības, gan kooperatori un valsts tirdzniecība. Kas būs iznācis, jāredz pašam.

Ceļā — ar akreditīvu

Nevajag daudz pirkstu, lai saskaitītu tos, kuri nemēdz doties ceļojumos, komandējumos, pie tālu dzīvojošiem radļiem. Bet ceļā bez naudas nevar. Pagājuši laiki, kad braucējs kabatās vai čemodānos noglabāja lielākas vai mazākas summas. Tagad ceļā līdzī ņem akreditīvus un nauda gaida jau priekšā. Krājķases akreditīvus

izsniedz par jebkuru summu līdz 3000 rubļiem un par 300 rubļiem. Pirmajā gadījumā var saņemt visu naudu uzreiz, vai arī — pa daļām, — uz atlikušo izrakstot jaunus akreditīvus, otrajā — tāpat visu uzreiz vai pa 100 rubļiem. Krājķases akreditīvus, to īpašniekiem izmaksā četru mēnešu laikā no izsniegšanas dienas.

JAUNĀIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais Ceļš» («Новый путь») iznāk-1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Sarkanais Oktobris». Telefons redaktoram un nodaļas vadītājam — 56732

Pas. 1239. Met. 2200.

Iespiests Latvijas Izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedlokšne.